

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Min hiertens JEsu, søde lyst

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Min hiertens JEsu, søde lyst", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid120146/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Gav dit eget liv og blod,
 Ja din dyre siel til pant
 Paa at du, min skat, med mig
 Vilde ret trolove dig.

5. Er det da en afgjort sag, 191
 At du, søde JEsu, mig
 Elsker saa usigelig:
 O saa kommer da den dag,
 At jeg i mig finde kand
 Dine kierligheders brand.

6. Luk mig i dit rige ind,
 Lad mig see dit hierdelag,
 Giv mig kys og favnetag,
 Og mig med dig saa forhind,
 O min konge og min Gud,
 At jeg altid er din braud.

Nr. 95.

Mel. Alleneeste Gud i Himmerig, etc.

Min hierlens JEsu, søde lyst
 For sielens klare øye,
 Jeg, som mig altid ved dit bryst
 Saa liflig kand fornøye,
 Jeg knæler for din throne ned,
 Og vil din store kierlighed
 Med fryde-sang ophøye.

2. Din sødhed blusser op i mig,
 Indtager alle sinde,

4, 4: *din] den J^h.*
 Nr. 95. *Eccl¹⁻⁷.*

5, 5: *finde] føle.*
 Nr. 95. Oversættelse. Min hertzens JEsu, mine lyst, J. C. Lange, *Schr.* s. 393.
 Salmen giver fra v. 3 et opregning af navne, som kan tillægges Jesua, de aller-
 fleste hentet fra bibelen. -- 2, 2: *alle sinde] hele sindet*, se f. eks. nr. 20, 8, 1;
 61, 9, 8; 103, 1, 4.

Jeg synger, springer, frydelig,
 Saa tit jeg dig kand finde
 I troens favnetag saa sød,
 Og hvilc i din arm og skiød,
 O der er himlen inde!

3. Du est et lys, bestraler mig
 Med idel fryd og glæde,
 Mit herte derved skynder sig,
 Paa livets vey at træde.
 Tag bort mit herte, sind og sands,
 Og fyld dem med dit lys og glands
 Fra himlens lyse søde.

192

4. Du est min sikre himmel-vey,
 Til livets land at vinde,
 Hvo det forstaaer, hand vandrer ey
 Med verdens flok i blinde,
 Ach lad mig ey indbilde mig,
 At kunde himlen uden dig,
 Min søde Prelser, finde.

5. Du, du est sandhed selv, hvorpaa
 Jeg fast og stadig bygger,
 I dig er liv og kraft at faae,
 Foruden dig kun skygger,
 Befæst min siel i livets trin,
 At jeg ey paa det bare skin
 Og tomme skaller tygger.

6. Du est mit liv, ved dig jeg kand
 I Gud mit levnet føre,
 Din Aand mit hertes tørre land
 Kand skjønt og frugtbart gjøre

2, 3: *synger*] *singer* Eccl¹ 3, 4: *hverts*] *Lifsens* Ec. 4, 2: *livets*] *Lifsens* Ec. 5, 1: *est*] *er* J⁶ 5, 5: *livets*] *Lifsens* Ec. 5, 1: *est*] *er* J⁶ 6, 4: *aktønd*] *skøn* Ec; *frugtbart*] *frugtbart* Ec.

3, 1 *lys*] Joh. 8, 12. — 3, 5: *tag bort*] *tag* til dig. — 4, 1: *ney* Joh. 14, 6. — 4, 2: *th* ... *at vinde*] *at vinde* frem til. — 5, 1: *sandhed*] Joh. 14, 6. — 5, 5: *i livets* *trin*] *på* livets vey, j⁶, nr. 20, 2, 6; 63, 7, 4; 68, 9, 1; 98, 12, 3; 103, 3, 6. — 6, 1: *hø*] Joh. 14, 6. — 6, 4: *Es*, 41, 3.

Ved himlens dug og livets saft,
Ach lad dog denne leve-kraft
I sielen ey ophøre!

7. Du est mit søde himmelbrød,
Din Faders største gave,
Hvoraf min siel i hungers nød
Kand kraft og styrke have,
O gjør mig levende og glad,
Og lad mig ikke siele mad
Af verdens lyst tillave.

8. Du est min drikke, sød og sund
At ledske mig og fryde,
Hvo dig har smagt i hiertets grund,
Vil altid mere nyde,
O kilde, see hvor tørster mig,
O lad din sødheds strømme sig
Udi min siel udgyde!

9. Du est min klædning meer end rar,
Mit hiertes gylden-stykke,
I din retfærdighed jeg har
Et evigt brude-smykke,
Bort med den stolte klæde-dragt,
De blinde sieles staaderpragt,
Den gamle Adams krykke.

10. Du est mit slot og hinderhold, 193
Min faste borg og hytte,
Hvorfra mig ingen fiendevold
Kand nøde til at flytte:
O lad mig blive kun i dig.

6, 5: [brude] Livets Ec. 7, 1: est] er J⁶⁷. 7, 5: [levende] Levendes Ec. 8, 1: est] er J⁶⁷. 8, 3: [hiertets] hiertes J¹⁻³. 9, 1: est] er J⁶⁷. 9, 4: [evigt] evig Ec. 9, 6: [staader] stødder Ec¹⁻⁵. 10, 1: est] er J⁶⁷.

7, 1: [himmelbrød] Joh. 6, 49-51. — 8, 1: [drikke] Joh. 7, 37. — 8, 5: Jer. 2, 13. — 9, 1: [klædning] Gal. 3, 27; rar] sjælden, dyrebar. — 9, 2: [gylden-stykke] se nr. 88, 14, 3. — 9, 7: Rom. 6, 6; Ef. 4, 22. — 10, 1-2: slot (s: fæstning), borg. Sl. 18, 3; [hinderhold] dhold, jér. nr. 56, 5, 2.

Saa skal du nok beholde mig,
Og troligen beskytte.

11. Du est min hyrde, som saa mild
Og trofast var, at hente
Min arme siel, der hun saa vild
I synden fra dig rendte,
O tag i agt dit arme faar,
At jeg ey skilles fra din hiord,
Men himlen vist kand vente.

12. Du est min brudgom, som min aand
Vil liflig favne-tage,
Mit lam, som leedst de haarde baand,
Og lodst dig for os plage,
Min konge, som mig holder fast,
At ingen helved-baand og bast
Mig fra dig bort kand drage.

13. Du est min ven i nød og død,
Som jeg allene eyer,
Min broder meer end honning sød,
Min moder, som mig pleyer,
Min læge, naar jeg findes svag,
Min skat og giæde nat og dag,
Som over alting veyer.

14. Du est min stærke helt i striid,
Min pantsler, skiold og bue,
Min trøster udi trængsels liid,
Som al min nød kand kue,
Mit skib i sorgens dumme søe,

11, 1: est] er J⁶⁻⁷. 12, 1: est] er J⁶⁻⁷. 12, 3: leedst] leed J⁶⁻⁷. 12, 4: lodst] lod J⁶⁻⁷.
13, 1: est] er J⁶⁻⁷. 14, 1: est] er J⁶⁻⁷.

11, 1: *hyrde*] Joh. 10, 11. — 11, 3-4: Lk. 15, 4 ff. — 12, 1: *brudgom*] Højsangen; Mt. 9, 15; Joh. 3, 29. — 12, 3: *lam*] Joh. 1, 29. — 12, 5: *konge*] Højs. 1, 4; Mt. 21, 5. — 13, 1: *moder*] Joh. 15, 15. — 13, 3: *brøder*] Joh. 20, 17. — 13, 4: *moder*] Es. 66, 13. — 13, 5: *læge*] Mt. 9, 12. — 14, 1: *helt i striid*] Sl. 24, 8. — 14, 2: *skiold*] Sl. 3, 4 m. II. — 14, 4-7: Her har Brorson opgivet at følge originalens billeduasse helt igennem: Mein schiff in wasserwogen. Mein anker, wenn ein sturm entsetzt, Compasx und siecherer magnet. Der mich noch nie betrogen. — 14, 5: *dumme*] mærke.

Med dig jeg leve vil og døde,
Og dog for intet grue.

15. Du est mit lys i modgangs nat,
Naar alle farer skrekker,
Min tilhold, naar jeg er forladt,
Og trofast haanden rekker, 194
Mit sukker mod den bittre smag,
Mit faste tække, skiul og tag,
Som mig for regnen dekker.

16. Du est min skønne urtegaard,
Hvori min siel sig fryder,
Mit blomster, som i naadens vaar
Mit hierte deylig pryder,
Min rose udi korsets dal,
Trods modgangs torne uden tal,
I dig jeg alting nyder.

17. Du est i hierte-sorg min trøst,
Min glæde, naar jeg smiler,
Min daglig liidsfordriv og lyst,
Min hvile, naar jeg hviler,
Og hvordan det mig end skal gaac,
Saa kand jeg være glad, og paa
Din naade aldrig tviler.

18. Hvad skal jeg om dig sige meer,
Min eneste udvalde,
Jeg vil af hiertet, som du seer,
Dig ret mit alting kalde,
Thi hvad jeg vilde, est du mig,
Ach! lad mit hierte idelig
Kun dig igien befalde.

15, 1: est] er J⁴. 16, 5: korsets] Korsens *Ec.* 17, 7: toffer] *(volder J).* 18, 2: eneste] eneste *Ec.*

15, 1 som 3, 1. — 15, 6: tække] = tag; skjul] *Sl.* 32, 7. — 16, 5: rose] *Højt.* 2, 4, jfr. *ov.* 10. — 18, 5: vilde] ønskede. — 18, 7: igien] til gengæld; befalde] behage.

Nr. 96.

Mel. Lader os vor HERRE prise.

JESU, du min deel i livet,
 Brudgom meer end honning sød,
 Du, som dig for mig har givet
 Til den bitre korsets død,
 JESU, du mit hierte fryder,
 O mit haab og dyre skal,
 Min forlængsel dag og nat,
 Som for Gud mig deyllig pryder,
 Ach hvor skal jeg værdelig,
 Søde JESU, prise dig!

195

2. O du rige naades kilde,
 Himlens ære, glæds og lyst,
 Som din fader skikke vilde
 Os til frelse, hielp og trøst,
 Ach! jeg bliver her i live
 Aldrig hellig, god og reen,
 Men er død som stok og steen,
 Uden du mig kraft vil give,
 Aldrig kand jeg kalde mig
 Ret en christen, uden dig.

3. Kom, al verdens lyst og længsel,
 Kom dog hid at styrke mig,
 Kom, at trøste mig i frængsel,
 Kom, og hielp mig naadelig!
 Skynd dig til mig hid, min læge,
 Gud, mit hierte er bered
 Til at tage mod din fred,
 Kom, mig snart at vederqvæge,
 Kom, mit klare lys og skin,
 At oplyse mine trin.

Nr. 96. *Eccl. 1, 4: korsets] Korsens Ec.*

Nr. 96. Oversættelse. JESU, du mein liebster leben, J. Itzt, Schr. s. 386. I adskillige af salmens vers er der genklang af Højsængen. — 1, 1: jfr. nr. 88, 14, 4. — 3, 5: Mt. 9, 12.